

De verloren ringen

Nora Roberts bij Boekerij:

Series:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •
3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde*
• 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Verloren bruiden-trilogie

1 *De verborgen erfenis* • 2 *De verdwenen spiegel* • *De verloren ringen*

Gallaghers van Ardmore-trilogie

1 *Schittering van de zon* • 2 *Tranen van de maan* • 3 *Hart van de zee*

Chesapeake Bay-serie

1 *De ziel van de zee*

Thrillers:

De villa • *Droomwereld* • *Het eind van de rivier* • *Nachtmuziek* •
De schuilplaats • *Thuishaven* • *Begraaf het verleden* • *Geboorterecht*
• *Het noorderlicht* • *De gloed van vuur* • *Een nieuw begin* •
Het heetst van de dag • *Eerbetoon* • *Vastberaden* • *De zoektocht* • *Vuur-*
doop • *De ooggetuige* • *Het strandhuis* • *De schilder* •
Geliefde illusie • *Terug naar huis* • *De obsessie* • *Publiek geheim*
• *Bij zonsondergang* • *Weet je nog?* • *Kijk niet terug* • *Onderstromen*
• *Op de vlucht* • *Erfenis* • *Nachtwerk* • *Identiteit* • *Schimmenspel* •
Verscholen

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerijs:

Thrillers

Vermoord naakt • *Vermoorde reputaties* • *Vermoorde schoonheid*
• *Vermoord in extase* • *Plechtig vermoord* • *Vermoord uit wraak*
• *Vermoorde liefde* • *Vermoorde harten* • *Explosief vermoord* • *Ver-*
moorde getuige • *Rechtvaardig vermoord* • *Verraad* • *Verleiding*
• *Hereniging* • *Waanzin* • *Vergeten verleden* • *Berucht* • *Perfectie* • *Visi-*
oen • *Overlever* • *Oorsprong* • *Herinnering* • *Verwachting* • *Onschuld*

E-booknovelles

Bij nacht vermoord • *Vermoorde vaders* • *Vermoord fantoom* • *Bloe-*
dig vermoord • *Ritueel vermoord* • *Vermoord en vermist*

boekerijs.nl

Nora Roberts

De verloren ringen

De tijd is aangebroken voor Sonya om de vloek eindelijk
te verbreken – en haar eigen toekomst te behouden

Vertaald door Iris Bol en Marcel Rouwé

ISBN 978-90-492-0444-0
ISBN 978-94-023-2417-4 (e-book)
ISBN 978-90-528-6933-9 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Seven Rings*
Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, naar een idee en beelden van Hachette UK
Omslagbeeld: © Trevillion en Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2025 Nora Roberts
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Leslie en Amy,
vrienden en partners

Deel 1

Waaanzin

Dit mag dan waaanzin zijn,
er zit systeem in.

– William Shakespeare

Proloog

Rond 1780 maakte Arthur Poole, een zeer ambitieuze jongeman, van uit Engeland de overtocht naar Amerika. Zijn reis voerde hem naar de door de zee geteisterde rotskust van Maine en hij omarmde deze nieuwe wereld als de zijne.

Hij werkte, leerde en het ging hem voor de wind.

De ambitieuze jongeman met visie werd scheepsbouwer en legde de fundamenteën van een eigen bedrijf. Om dat bedrijf een financiële impuls te geven en uit te breiden, was hij zo slim om een verstandshuwelijk te sluiten dat hem naast geld ook status opleverde.

Na verloop van tijd bloeide er, zoals bloemen op een braakliggend stuk land, liefde tussen de twee echtelieden op.

Met het oog op toekomstige generaties zorgde hij dat zijn bedrijf de tand des tijds zou doorstaan. En op de kliffen van die rotsachtige, door de zee geteisterde kust bouwde hij een groots landhuis dat ook de tand des tijds zou doorstaan, opgetrokken uit steen en met natuursteen beklede muren, hoge torentjes en reusachtige, solide voordeuren van het beste mahoniehout.

Gezien zijn liefde voor de zee liet hij boven op het landhuis een uitkijkpost aanleggen, een plek waar hij vaak zelf stond te kijken naar zijn zeilschepen die over de grillige Atlantische Oceaan voeren.

Zijn kinderen kwamen ter wereld binnen de muren van het huis, speelden in de tuin, renden door de brede gangen, zwierven door de nabijgelegen bossen en leerden paardrijden en zeilen.

Arthur Poole beschouwde zichzelf als een succesvol man, niet alleen een zakenman die de armoede was ontstegen, zijn fortuin had gemaakt en nu in een huis op de kliffen woonde dat uitkeek op het dorp dat zijn naam droeg, maar ook een succesvolle echtgenoot en vader. Een man die van zijn gezin hield.

Deze pater familias was vreselijk trots op zijn kinderen, zeker op de oudste van zijn tweelingzonen, die zelf een knappe (en rijke) vrouw het hof had gemaakt en haar hart had gewonnen.

Binnenkort zou Collin Poole met Astrid Grandville trouwen, niet voor het geld of de sociale status, maar uit liefde.

Op de laatste dag van zijn leven reed Arthur Poole in de frisse herfstlucht te paard zijn bossen in terwijl hij, zoals zo vaak, aan de toekomst dacht. Aan de plannen voor wat de mooiste en elegantste bruiloft zou worden die Poole's Bay ooit had aanschouwd. Bovendien overwoog hij het landhuis uit te breiden om ruimte te maken voor toekomstige kleinkinderen.

Maar het huwelijk van zijn zoon zou hij nooit bijwonen en zijn kleinkinderen zou hij nimmer zien, want die frisse herfstdag viel hij ten prooi aan de duistere magie van een waanzinnige heks die haar zinnen had gezet op iets wat hij bezat.

Niet zijn gezin, niet zijn bedrijf en zelfs niet zijn rijkdom, maar het landhuis.

Hester Dobbs zou geen middel onbenut laten – zelfs moord niet – om de vrouw des huizes te worden van Huize Poole.

Iedereen die Arthur Poole kende en van hem hield, rouwde om hem en geloofde dat hij bij een tragisch ongeluk – een val van zijn paard – om het leven was gekomen.

Toen dit sterfgeval er niet toe leidde dat Hester Dobbs haar zin kreeg, vermoordde ze Astrid Grandville Poole op haar trouwdag.

En na die boosaardige moord, met Poole-bloed aan haar handen en op haar tong, met Astrids trouwring om haar eigen vinger, sprak ze een vloek uit over het landhuis en de toekomst ervan.

In elke generatie zou daar door haar toedoen één Poole-bruid sterven.

Ze wist aan de strop van de beul te ontkomen, maar keerde – volledig waanzinnig – terug naar het landhuis. Op een nacht toen de klok drie uur sloeg en de volle maan over het water scheen, bezegelde ze haar vloek met haar eigen bloed.

En vanaf de zeewering sprong ze haar dood tegemoet in het meedogenloze water beneden.

Ondertussen keek het landhuis van steen, hout en glas ruim twee eeuwen uit over de Atlantische Oceaan. Vele generaties hadden er hun eerste ademteug gehaald en hun laatste uitgeblazen. Precies zoals Arthur Poole zich had voorgesteld, groeide het landhuis en werd het een thuis voor zijn kleinkinderen, hun kinderen en hun nageslacht.

En elke generatie beleefde er een tragedie: het verlies van een bruid aan de verknipste hebzucht van Hester Dobbs.

Tot er zeven bruiden waren gestorven, en de heks die hen had vermoord zeven ringen om haar vingers had.

Dus bleven hun geesten rondwaren binnen deze muren, net als die van Dobbs en van andere mensen die hadden besloten om te blijven of hun weg naar buiten nog niet hadden gevonden.

Daar liepen ze, werkten ze en keken ze toe, wachtend op degene die de vloek kon opheffen.

En zij kwam, een vrouw met Poole-bloed die niets over die familieband had geweten. Ze had niets geweten over haar vaders tweelingbroer of het harteloze plan om de twee baby's van elkaar te scheiden nadat hun moeder vlak na hun geboorte het slachtoffer was geworden van Dobbs' vloek.

Ook wist ze niets over geesten, de vloek of de rol die zij zou moeten spelen.

Maar ze kwam steeds meer te weten.

Ze kwam in haar eentje naar het landhuis – al zou ze niet alleen blijven – om meer aan de weet te komen over dit nieuwe, onbekende deel van haar familie, te leren over hun geschiedenis en uit te zoeken hoe en waarom haar vader en zijn tweelingbroer van elkaar waren gescheiden.

Hoe kon het dat hij, een kunstenaar, het landhuis voor zijn tragische dood had getekend hoewel hij er nooit was geweest? En hoe kon het dat hij, hoewel hij nooit van het bestaan van zijn tweelingbroer had geweten, wel een met roofdieren omlijste spiegel had getekend waarbij hij en een jongetje dat sprekend op hem leek, aan weerskanten van het glas stonden?

En terwijl ze meer te weten kwam, wandelde en werkte ze.

Als de spiegel haar riep, stapte ze erdoorheen. Zo was ze getuige van de dood van zeven bruiden en rouwde ze om hen. Ze was getuige van de diefstal van zeven trouwringen en zwoer die weer terug te zullen krijgen.

Nu dingen die ze vroeger voor onmogelijk had gehouden haar werkelijkheid waren geworden, begreep Sonya MacTavish dat de ringen de sleutel vormden om de vloek op te heffen en Hester Dobbs voorgoed uit het landhuis te verbannen.

Voor iedereen die haar was voorgegaan, voor het landhuis dat ze tot haar thuis had gemaakt en voor de zeven verloren bruiden, zwoer ze dat ze hier zou blijven, zou jagen en het gevecht zou aangaan.

Zelfs nu de doden om haar heen tot leven kwamen.

1

De doden vulden het landhuis met hun aanwezigheid, maar niet als de geestverschijningen waaraan Sonya gewend was en waarvan ze was gaan houden. Ditmaal lagen ze hier vol pijn en wanhoop, hun lichaam bebloed en gebroken.

Sonya ervoer hun pijn en angst alsof die van haarzelf waren terwijl ze omlaagkeek naar Astrid Poole en de groter wordende rode vlek op haar witte bruidsjurk. Vervolgens liet ze haar blik omhooggaan naar het lichaam van de eerste Collin Poole, bungelend boven zijn bruid aan de strop die hij in zijn verdriet had gemaakt.

Naast de eerste bruid lag de laatste: het bebloede, gebroken lichaam van Johanna Poole, onderaan de trap. En naast haar, met zijn hand op de hare, lag de laatste Collin Poole, de echtgenoot die haar tientallen jaren had overleefd voordat hij was gestorven door een val van dezelfde grootse trap.

Hoewel hij langer had geleefd en ouder was geworden, herkende Sonya haar vader in zijn gezicht en voelde ze naast de pijn en angst ineens een acuut en vers verdriet.

Omdat ze behoefte aan leven en warmte had, pakte ze Treys hand. 'Het is Collin. Mijn vaders tweelingbroer.'

'Ja, hij ligt er precies zo bij als ik hem destijds heb gevonden.'

Voor Oliver Doyle III – advocaat en tevens Sonya's geliefde – was Collin Poole familie geweest. Omdat Sonya dat wist, sloeg ze haar armen om hem heen.

‘Ik vind het zo vreselijk. Zo vreselijk.’ Ze kneep haar ogen dicht. ‘Jezus, horen jullie ze? Horen jullie ze allemaal?’

‘Ja, ik hoor ze. Owen.’ Hij wendde zich tot zijn vriend en de neef van Sonya Poole.

‘Het is moeilijk om nog iets anders te horen, tenzij je het gehuil van de honden meetelt.’

‘Zet me neer.’ Cleo porde zacht in Owens borstkas en hij zette haar neer. ‘Ik heb een glas laten vallen. Niemand heeft schoenen aan, dus kijk uit waar je loopt.’

Ze liep naar Sonya toe en pakte de hand van haar beste vriendin. Die was even ijskoud als de hare.

‘Ik ruim de scherven wel op.’

Cleo wierp Owen onmiddellijk een woeste blik toe. ‘Jij gaat nergens naartoe. Wáág het eens.’

‘We moeten hier een einde aan maken.’ Werktuiglijk drukte Sonya haar handen tegen haar oren. ‘Ze martelt hen. We moeten hier een einde aan maken.’

‘Ze voedt zich met angst,’ bracht Cleo de anderen in herinnering. ‘Ik doe echt mijn best om haar geen kruimeltje angst te geven, maar...’ Haar stem stierf weg en ze keek langs de trap omhoog. ‘O, Jezus.’

Daar stond Johanna, met de schimmige gestalte naast haar. Ondanks het lawaai hoorden ze het knappende geluid toen haar hoofd een schokbeweging maakte. Haar levenloze lichaam tuimelde omlaag, precies zoals op haar trouwdag was gebeurd.

‘Ze vermoordt ze opnieuw. Allemaal. Iedereen sterft opnieuw. We moeten hier een einde aan maken,’ zei Sonya. ‘Angst? Fuck angst!’ Haar woede brandde de angst weg terwijl ze de tranen van haar gezicht veegde. ‘Ze laat ze hun dood opnieuw voelen, en ze kwelt hen om ons bang te maken.’

Ze was nog niet uitgesproken of de eerste Collin Poole – met de strop om zijn hals – sprong van de trap. Het touw trok zich strak en brak zijn nek.

‘Meedogenloos,’ mompelde Owen. ‘Ik heb wel zin in een partijtje Fuck angst.’

‘Kom snel in een kring staan en geef elkaar een hand,’ beval Cleo.

‘Waarom?’

‘Luister, Owen, ik mag dan een amateur zijn, maar eenheid telt. Wat deed jij toen Pye boven naar de deur van de Gouden Kamer rende precies toen dat krentje een van haar driftbuien had?’

‘Ik ben achter de kat aan gerend.’

‘Je hebt gezongen. Dus kom op, verdomme. Zingen, allemaal.’

‘Wil je dat we gaan zingen?’

Schokschouderend keek ze Trey aan. ‘Beter dan hier werkeloos toe te kijken en alles te moeten aanhoren. Clover gebruikt muziek om met ons te communiceren, dus waarom niet?’

‘Wat moeten we zingen?’ vroeg Owen terwijl hij haar hand en die van Sonya stevig beetpakte, net toen Astrid Poole met een hand op haar bloedende wond de trap af strompelde.

‘Ik kan verdomme niet alles verzinnen.’

‘Zijn we kwaad?’ informeerde Trey, en hij liet zijn woede de vrije loop toen de man die hij als zijn tweede vader beschouwde van de trap viel.

‘Echt wel.’ Ook al had ze gehuild, Sonya zei heel nadrukkelijk: ‘Natuurlijk zijn we verdomme kwaad!’

‘Dan proberen we dit.’ Hij begon luid te zingen om boven het geschreeuw, gehuil en gejammer uit te komen: ‘*Keep you in the dark, you know they all pretend.*’

Treys stem, waarmee hij ooit een middelbareschoolband had aangevoerd, kreeg extra galm toen Owens stem zich erbij voegde.

Zoekend naar woorden viel Sonya samen met Cleo in bij het couplet. ‘*Send in your skeletons.*’

Akelig toepasselijk, dacht ze terwijl ze samen uitdagende, tartende woorden zongen. Woorden zonder angst.

Lampen flikkerden aan en uit, deuren sloegen met een klap dicht. Maar heel langzaam verstomden de geluiden van de kwellingen.

Toen ze bij het middenstuk van het lied aankwamen en Sonya zong dat zij de hand zou zijn ‘*that’ll take you down*’, meende ze dat.

Tegen de tijd dat ze waren uitgezongen, was het huis stil. Niemand lag meer onderaan de trap, boven hen bungelde niemand meer aan een touw.

‘Foo Fighters.’ Owen gaf Trey een boks. ‘Goede keus.’

‘Ik vond “The Pretender” toepasselijk omdat Dobbs eigenlijk niets meer is dan dat. Ze dóét alleen alsof zij hier de vrouw des huizes is.’ Hij bracht Sonya’s hand naar zijn lippen. ‘Alles goed, schatje?’

‘Straks wel weer.’ Omdat Yoda met zijn voorpoten aan haar been krabbelde, boog ze zich voorover om hem te aaien. ‘Jij kreeg het wel voor je kiezen, hè, jochie? Of eigenlijk jullie allemaal.’

‘Mijn meisje ook,’ zei Cleo terwijl de zwarte kat eerst tussen haar benen door slalomde en daarna tussen die van Owen. ‘Misschien hebben ze allemaal behoefte aan wat frisse lucht. Net als ik.’

‘Doe de deur gewoon een stukje open,’ stelde Sonya voor. ‘Dan ruim ik het glas op.’

‘Dat doe ik wel,’ zei Trey tegen haar. ‘Blijf jij maar bij Cleo.’

Terwijl Sonya en Cleo haar hond Yoda, Treys hond Mookie en Owens hond Jones samen met de kat naar buiten lieten, haalde Trey een stoffer en blik uit de keuken. Toen hij terugkwam, keek Owen naar de plek waar ze Collin hadden zien liggen.

‘Zag je hem vallen?’

Owen knikte. ‘Ja. Ik had het akelige idee dat hij zelf was gesprongen omdat hij niet meer zonder Johanna wilde leven. Of erger, dat Dobbs hem iets had aangedaan.’

‘Hij struikelde. Ik had hetzelfde akelige idee, maar hij is gestruikeld. Hij zag eruit alsof hij nog half sliep en hij stond niet erg stevig op zijn benen.’

‘Hij was een paar dagen eerder flink verkouden geweest.’

‘Ja, vandaar dat hij niet erg stevig op zijn benen stond. Maar hij schrok ergens van. Misschien zag hij...’

‘Johanna daar liggen,’ maakte Owen de zin af. ‘Onderaan de trap. Of hij haar nou echt zag, het zich inbeelde of terugdacht aan de keer dat hij haar op die manier had aangetroffen, het was net genoeg om hem zijn evenwicht te laten verliezen.’

‘Ik denk niet dat Dobbs er iets mee te maken had. Hij is gewoon gestruikeld en van de trap gevallen.’

‘Zijn hand lag op de hare. Toen we hem zonet zagen. Ik denk niet dat hij zich opzettelijk van de trap heeft gestort, maar volgens mij had hij er wel vrede mee. Het was niet slim van Dobbs om ons dit te laten zien, want wat dit aangaat, voel ik me nu een stuk beter. Hij is gewoon gestruikeld en had vrede met zijn dood.’

‘We zullen haar verslaan, Owen.’

‘Abso-fucking-luut.’ Hij grijnsde. ‘Ik heb nog een heleboel andere liedjes in me.’

Clover, de zesde bruid en tevens Sonya’s oma, viel hem bij door ‘Don’t Stop the Music’ van Rihanna te spelen.

‘Je hebt helemaal gelijk, liefje. En nu dat gezegd is, ben ik wel toe aan een ontbijt. Over een uur moet ik toch opstaan.’ Owen keek even naar

de openstaande deur. 'Hoe groot schat jij de kans dat we Cleo kunnen overhalen om wat voor-het-ochtendglorien-omeletten te maken?'

'Zeg jij het maar. Jij gaat met haar naar bed.'

'Ik zeg fiftyfifty, maar de kans wordt groter als ik zorg dat de koffie al klaarstaat.'

Trey droeg de stoffer en het blik met glasscherven naar de keuken. 'Ga die koffie maar zetten,' raadde hij aan. 'Iedereen heeft tijd nodig om tot rust te komen. Dit was wel even iets anders dan weten dat we een huis vol geesten hebben. Ditmaal hebben we gezien, gehoord en gevoeld hoe die mensen zijn gestorven.'

'Dobbs houdt zich weer koest. Het moet haar een heleboel energie hebben gekost om dat voor elkaar te krijgen.'

'Ze wilde hun kwaad doen. Iedereen in dit huis, levend of dood, wil haar weg hebben. En voor zover we weten kan dat alleen door de ringen te vinden en ze terug te pakken. De vloek verbreken en haar lozen.'

'Sonya heeft nu alle zeven bruiden gezien. En ze is getuige geweest van hun dood.'

'Precies. Vanaf hier wordt het alleen maar erger, Owen.' Hij ging aan het kookeiland zitten en haalde een hand door zijn warrige zwarte haar. 'Wij kunnen hier niet vierentwintig uur per dag zijn. Maar zij wonen en werken hier allebei.'

Terwijl de koffie doorliep, pakte Owen eieren, kaas en spek. Als hij Cleo niet kon overhalen om het ontbijt te maken, zou hij het zelf doen. 'Ik snap dat je je zorgen maakt. Dat doe ik ook. Maar om heel eerlijk te zijn...' Hij keek zijn beste vriend aan vanaf de andere kant van het aanrecht. '... ken ik geen andere vrouwen – nee, mensen – die hier beter tegen zijn opgewassen dan zij.'

'Maar als de spiegel verschijnt, geeft die haar geen keus. Sonya móét er wel doorheen stappen.'

'En jij kunt niet met haar mee.' Met een kalme blik in zijn groene Poole-ogen reikte Owen Trey een mok koffie aan. 'Ik wel, maar alleen als ik hier ben. Cleo en jij kunnen alleen aan deze kant van de spiegel blijven wachten. Een bittere pil voor een man wiens karakter en vaardigheden in het teken staan van anderen helpen en onrecht bestrijden.'

'Het is godvergeten moeilijk om er gewoon maar van uit te gaan dat jullie weer door die spiegel terugkomen.'

'Kijk, het zit zo.' Owen schonk koffie voor zichzelf in. 'Omdat het ding omlijst wordt door roofdieren, lijkt het je levend te kunnen ver-

slinden, maar toch moet je ervan uitgaan dat die spiegel aan onze kant staat. Waarom zou die Sonya anders alles laten zien wat ze moet weten om dat krenge te kunnen verjagen?’

‘Dat houd ik mezelf ook voor. En door alles wat we weten of geloven houd ik mezelf ook voor dat Collin en Sonya’s vader die spiegel hebben gebruikt om met elkaar te communiceren. Misschien hebben zij nooit precies geweten hoe en waarom.’

‘Sonya’s vader waarschijnlijk niet, maar Collin moet het hebben uitgevogeld nadat jouw vader de stamboom van zijn familie had uitgezocht. Zodra hij wist dat hij een tweelingbroer had die was afgestaan voor adoptie moet hij het hebben begrepen.’

‘En tegen de tijd dat hij contact wilde opnemen met Andrew MacTavish was MacTavish al overleden.’

‘Wat ons nu hier heeft gebracht,’ voegde Owen eraan toe. ‘Collin laat het landhuis na aan het enige kind van zijn broer. Jij wordt verliefd op haar. Zij vraagt haar beste vriendin om bij haar in te trekken en ik word verliefd op háár. Er speelt een bepaald soort symmetrie. Geen flauw idee wat die te betekenen heeft, maar er speelt echt iets.’

Hij hoorde de honden door het huis rennen.

‘Eens even kijken of ze ook verliefd genoeg op mij is om omeletten te maken.’

Totdat ze in navolging van Sonya van Boston naar Maine was verhuisd, had Cleopatra Fabares de zon slechts een paar keer zien opkomen, altijd na een nachtje doorwerken of een nachtje feesten. En een ontbijt klaarmaken, of welke maaltijd ook, deed ze eigenlijk nooit.

Maar dat was vroeger, en tegenwoordig was dat totaal anders.

Ze had Sonya’s aanbod om bij haar in te trekken en Collin Pooles atelier in de torenkamer tot het hare te maken ogenblikkelijk aangenomen. Maar wel onder het voorbehoud dat zij de leiding zou krijgen over het inkopen doen en koken.

Dat werd een lange, brede leercurve voor de in Louisiana geboren kunstenares en illustratrice, maar tot haar eigen verbazing leerde ze snel. Sterker nog, ze genoot ervan.

En omdat ze door het wakker worden om drie uur ’s nachts en alles wat daarna was gebeurd trek had gekregen, had het Owen niet veel moeite gekost haar over te halen omeletten te maken.

Ze bond haar honingbruine krullen op, stuurde Owen naar de moes-
tuin om peterselie en dragon te gaan halen en ging aan de slag.

Het gaf haar iets om te doen en, wat belangrijker was, het gaf Sonya meer tijd om tot rust te komen.

Haar vriendin was nog altijd vreselijk kwaad, wat Cleo alleen maar kon toejuichen. Maar Sonya zag ook nog steeds een beetje pips, en in haar donkergroene ogen lag een vermoeide blik die door iets véél erger werd veroorzaakt dan een nachtje onderbroken slaap.

Sonya droeg het grootste deel van de last, en hoewel de anderen haar zeker konden helpen, en dat ook deden, konden ze die last niet van haar overnemen.

Maar dit moest helpen, dacht Cleo. Niet alleen het eten, maar ook het gezelschap en de routine. Terwijl Trey en Sonya de huisdieren eten gaven, pakte Owen de borden en het bestek.

De gewone bezigheden en het – eensgezind – oppakken van het normale leven hielp al.

Toen de timer van de oven pingde, haalde Sonya het spek eruit. Trey deed brood in het broodrooster en keek naar Sonya.

Hij is bang dat ze zal breken, mijmerde Cleo terwijl ze de derde van de vier omeletten op een schaal liet glijden en die in de warmhoudla zette.

Maar dat doet ze niet.

Net zomin als Trey of Owen dat zou doen nadat ze een man van wie ze hadden gehouden en die ze hadden gerespecteerd hadden zien sterven.

Geen van hen zou breken.

Toen het laatste klontje boter dat ze in de pan liet smelten begon te schuimen, goot ze er het ei-kaas-kruidenmengsel bij. 'Ik denk dat ik vandaag in de achtertuin ga schilderen. Ik wil een voorstudie maken van de tuin en de blauweregen op de pergola.'

'Je hoeft voor mij niet in de buurt van het huis te blijven, Cleo.'

'Als ik dat wil, kan ik dat best, maar wat ik nu wil is toevallig in de achtertuin. Tenzij je vandaag de boel de boel wilt laten en door de baai wilt gaan zeilen in mijn prachtige bootje.'

'Ik heb nog een paar opdrachten die ik naast mijn werk voor Ryder Sports moet doen. Een dagje vrij nemen zit er voor mij niet in.'

'Volgend weekend dan.'

Sonya glimlachte, maar de glimlach bereikte haar ogen niet. 'Dat klinkt goed.'

Zodra de laatste omelet samen met het spek en de toast op de schaal

lag, gingen ze aan tafel terwijl de vier huisdieren een dutje-voor-het-ochtendglorien deden.

‘Die omeletten zien er heerlijk uit, Cleo.’

‘Ik geloof je pas als je er wat van eet, Son.’

‘Ga ik doen. En het spijt me dat ik tegenwoordig zo’n lastpost ben met alles.’

‘Dat ben je helemaal niet,’ protesteerde Trey, waarna hij doelbewust een omelet van de schaal op haar bord legde.

‘Zo voelt het wel. Ik... ik heb foto’s gezien en hij... Collin... was ouder dan mijn vader toen hij stierf, maar toch was ik er niet op voorbereid hoeveel ze op elkaar leken. Voor jou en voor Owen moet het nog erger zijn geweest, maar dat heeft me echt enorm aangegrepen. En we hebben niets meer van Clover gehoord sinds alles is opgehouden. Ze heeft altijd zoveel te zeggen, en ik ben bang dat ze...’

Terwijl ze sprak, klonk ineens ‘I’m Still Standing’ van Elton John uit de tablet op het aanrecht.

Toen Sonya tranen in haar ogen kreeg, wilde Trey haar omhelzen.

‘Nee, nee. Dit zijn tranen van opluchting. Dit is precies wat ik wilde horen. Nou, wij staan ook nog overeind, Clover.’ Ze prikte een stukje omelet op haar vork en nam een hap. En de glimlach die op haar gezicht verscheen was oprecht. ‘Dit smaakt even heerlijk als het eruitziet.’

Ze aten terwijl de drie honden en de kat sliepen en er muziek uit de tablet klonk. Als bij stilzwijgende afspraak hadden ze het niet over de gebeurtenissen van afgelopen nacht, nog niet althans. Die tijd kwam nog wel, maar voorlopig lieten ze dat even voor wat het was.

‘Je hebt talent, Lafayette.’ Owen verslond het laatste stukje van zijn omelet.

‘Ja, dat geloof ik ook.’

‘Nou, dat talent mag je vanavond even laten rusten. Zal ik vanavond iets te eten meenemen uit het dorp?’ vroeg Trey.

‘Daar kwets je mijn gevoelens absoluut niet mee,’ zei Cleo. ‘Dan heb ik meer tijd om te schilderen, dat wil zeggen... als ik eenmaal mijn keus heb gemaakt tussen een stemmige aquarel of een dramatisch olie-vefschilderij.’

‘Hoe besluit je dat?’ vroeg Owen.

‘Een spontane ingeving.’ Ze richtte haar amberkleurige ogen even op hem. ‘Ik vind het leuk om naar spontane ingevingen te leven.’

‘Ik ben blij dat je de zomer vrij hebt genomen om voor jezelf te gaan

schilderen.' Sonya leunde achterover met haar koffie. 'En aankomende herfst krijg je een knaller van een tentoonstelling in Bay Arts.'

'Dat staat nog te bezien, maar ik word er wel blij van. Als de herfst aanbreekt, ben ik weer klaar om de kost te gaan verdienen met illustraties. O, dat ben ik je helemaal vergeten te vertellen, Burt Springer heeft me een heel lief briefje geschreven omdat ik hem een door mij en door de schrijver gesigneerd exemplaar van het lievelingsboek van zijn kleindochter had gestuurd.'

'Burt is een schat. Ik zou het echt heel leuk vinden om opnieuw met hem samen te werken. Ik leef mijn leven weliswaar niet naar spontane ingevingen, maar mijn werk als freelancer brengt me naar allerlei nieuwe plekken. Een jaar geleden had ik me niet kunnen voorstellen dat ik mijn eigen grafisch ontwerpbureau zou hebben.'

'En je bent ook nog eens verdomd goed in je vak.'

Ze keek Trey grijnzend aan. 'Ja, dat ben ik zeker. Maar ik had het me niet kunnen voorstellen, net zomin als dat ik in een prachtig, groot victoriaans landhuis vol geesten aan de kust van Maine zou wonen. Of een lievelingsneef zou hebben,' voegde ze eraan toe terwijl ze haar koffie beker hief naar Owen. 'Of een relatie met jou zou hebben, de derde generatie uit een advocatenfamilie en een man die vanavond een afhaalmaaltijd meeneemt en tegen me zegt dat ik verdomd goed in mijn werk ben.' Sonya schudde haar haar naar achteren en slaakte een zucht. 'En daar kan Dobbs niets aan veranderen. We laten ons niet tegenhouden door haar. Cleo heeft het al eens gezegd en het is absoluut waar. Wij brengen licht en leven in het landhuis. En daar gaan we gewoon mee door.'

'De zomer is niks te vroeg om te beginnen met het plannen van een groots, spetterend kerstfeest in het landhuis.'

Sonya wees naar Cleo. 'Nee, zeker niet.'

'Godsamme, dan gaan ze ons opnieuw met meubels laten sjouwen.' Owen ging staan. 'Ik moet zo weg, maar ik eerst doe ik de afwas. Molly heeft waarschijnlijk ook een rotnacht gehad.'

Cleo stond ook op, nam zijn gezicht met de stoppelbaard van een nacht in beide handen en kustte hem enthousiast.

'Jij bent eerder een hartige man, Owen, maar je hebt precies genoeg zoetheid. De zon mag dan al op zijn, ik ga weer naar bed.'

'Na een uitgebreid ontbijt en... wat zal het zijn... twee bekers koffie?'

'Als Cleo wil slapen, houdt niets haar tegen,' zei Sonya tegen Owen.

‘In tegenstelling tot mijn vriendin hier, die – al moet het nog zes uur worden – toch aan het werk gaat.’

‘Ik heb dingen te doen en mensen die ik tevreden moet houden.’

Uit de tablet klonk ‘Time’s A Wastin’ van Johnny Cash en June Carter.

‘Dat nummer gaat niet over werk.’ Owen pakte Cleo spontaan beet, boog haar achterover en kuste haar even enthousiast terug.

‘Nou, als dát is waar je aan denkt.’

‘Daar denk ik altijd aan, maar Jones en ik hebben ook dingen te doen en mensen die we tevreden moeten houden.’

‘Zet mij ook maar op die lijst.’ Trey stond op. ‘Ik help Owen wel even voordat Mookie en ik ervandoor gaan. Douchen en omkleden doe ik thuis wel. Jullie zien me wel weer verschijnen met het avondeten. Iemand een voorkeur?’

‘Verras ons maar,’ zei Sonya.

‘Afgesproken.’

Ze nam zijn gezicht in beide handen en keek in zijn donkerblauwe ogen. ‘Ik had het ook zonder jou gered, want ik heb geen keus. Maar ik ben heel blij dat ik dat niet heb hoeven doen.’ Ze sloeg haar armen om hem heen en hield hem even vast. ‘Echt heel blij.’ Ze drukte haar lippen op de zijne. ‘Ik ga naar boven om mezelf te herpakken en daarna ga ik aan de slag.’

‘Je belt als je me nodig hebt, hè?’

‘Jazeker.’

‘Ik laat Yoda en Pye even naar buiten voordat ik weer naar bed ga. Daarna komen we snel naar boven.’

Natuurlijk renden alle vier huisdieren naar buiten toen Cleo de deur opendeed. Ze bleef even in de deuropening staan. ‘Zo te zien wordt dit een prachtige dag om *en plein air* te gaan schilderen. Ze redt zich wel,’ voegde ze eraan toe, nog altijd naar het gazon, de tuin en het bos erachter kijkend. ‘Ze heeft zich hieraan verbonden, en als Sonya dat eenmaal heeft gedaan, moet er heel wat gebeuren om haar ervan af te brengen.’ Ze draaide zich om. ‘Daarom heeft ze het ook zo lang met Brandon uitgehouden, al had ze twijfels over een huwelijk met hem. Maar toen ze hem en haar nicht rollebollend in bed aantrof, in haar eigen bed, welteverstaan?’ Cleo knipte met haar vingers. ‘Over en uit. Misschien zou ze hem hebben vergeven als hij zich schuld bewust had gedragen, maar ze zou nooit meer naar hem zijn teruggegaan. Ik ge-